

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **H. C. L.**, narozen „X“,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Janem Jiříčkem, advokátem,
sídlem Legionářů 947/2b, 182 00 Praha 8,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č. j. MV-138534-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 29. 11. 2019, č. j. MV-138534-4/SO-2019, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 6. 2019, č. j. OAM-18184-13/DP-2018, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č. j. MV-138534-4/SO-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání, potvrzeno v rozsahu výroku II. a zrušeno v rozsahu výroku I. rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 6. 2019, č. j. OAM-18184-13/DP-2018, o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně výrokem I. žádost žalobce zamítl a vyslovil, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) neprodlužuje, neboť žalobce neplní na území účel povoleného dlouhodobého pobytu, a výrokem II. žádost žalobce zamítl a vyslovil, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území spočívající ve výkonu nelegální práce. Výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl napadeným rozhodnutím zrušen, jelikož žalovaný na rozdíl od správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce plnil účel pobytu – podnikání, jelikož vykonával živnostenskou činnost s předmětem podnikání hostinská činnost.

Žaloba

2. Žalobce uvedl v úvodu žaloby, že je přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci, a postupovaly tedy v rozporu s § 3 správního řádu. V neposlední řadě žalovaný správní orgán porušil § 2, § 37 a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce primárně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného posouzení podnikatelské činnosti žalobce. Správní orgány konstatovaly ve svých rozhodnutích, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce. Žalobce poukázal na skutečnost, že nelegální práce je přestupkem dle § 140 odst. 1 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), přičemž o tom, zda tento delikt byl spáchán, rozhoduje příslušný orgán, kterým je Státní úřad inspekce práce, nikoli správní orgán prvního stupně či žalovaný. Žalovaný nepostupoval podle § 57 a § 2 správního řádu.
4. Dále žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutečný stav věci, když správní orgán prvního stupně zcela otevřeně ve svém rozhodnutí přiznává, že ze své iniciativy neprovedl žádné šetření či jakýkoliv krok ke zjištění skutečného stavu věci vyjma výsledku žalobce, a hlavním podkladem pro jeho rozhodnutí byl protokol o kontrole ze dne 20. 6. 2018, č. j. 20185/6.71/17-3, vydaný Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále většinou jen „protokol o kontrole“). Protokol o kontrole je pouhým soupisem dokladů, které byly předloženy ke kontrole, přičemž z předložených dokladů dle názoru žalobce nevyplývá, zda byl, či nebyl spáchán přestupek ohledně nelegální práce. Protokol o kontrole není rozhodnutím o přestupku.
5. Žalobce namítal, že předmětný protokol o kontrole není možné užít jako důkazní prostředek a správní orgány k němu neměly přihlížet, a to z důvodu, že protokol je nekompletní a anonymizovaný, tedy zcela nepřípustný jako důkazní prostředek, protože je právem účastníka seznámit se s důkazními prostředky v jejich plném znění. Předmětný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

protokol o kontrole nemůže být užit jako jediný podklad pro rozhodnutí ve věci. Žalobce nebyl účastníkem řízení, jehož se protokol týkal, z tohoto důvodu neměl možnost se s předmětným protokolem o kontrole seznámit, případně ho rozporovat. Předmětný protokol o kontrole proto dle přesvědčení žalobce nemůže být užit jako zásadní podklad pro rozhodnutí ve věci. Dle žalobce se jedná o zjevné porušení práva na spravedlivý proces a takový postup je v rozporu s § 3 správního řádu. Správní orgány měly dle žalobce ze své úřední povinnosti provést další dokazování, například výslech domnělého zaměstnavatele či jiné osoby, aby se zjistilo, zda se žalobce na předmětném pracovišti nacházel či nikoli, a případně co tam činil.

6. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně zkoumal dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, proto žalovaný nemohl tyto dopady řádně posoudit. Zejména žalobce nesouhlasil se závěrem uvedeným v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který konstatoval, že doba pobytu žalobce na území České republiky (od roku 2007) není dobou, která by vedla k vybudování pevných sociokulturních vazeb žalobce na území České republiky. Dle názoru žalobce období 12 let jeho pobytu v České republice je více než dostatečnou dobou pro vybudování sociokulturních vazeb. Žalobce je plně integrován do české společnosti, je aktivním členem krajské komunity, má hluboký vztah k České republice a jeho ekonomické aktivity na území České republiky jsou činěny s jediným záměrem, a to materiálním zajištěním své rodiny ve Vietnamu a přípravy zázemí pro její přesídlení do České republiky. Důsledky rozhodnutí žalovaného jsou v praktické rovině pro žalobce stejné jako rozsudek trestního soudu o zákazu pobytu na území v délce několika let, a to především z důvodu, že dle informací žalobce zastupitelský úřad v Hanoji není schopen řádně vyřizovat žádosti o poskytnutí termínu k podání žádosti o pobyt, které uděluje netransparentně, náhodně, kdy celý systém registrace k podání žádosti o pobytové oprávnění je očividně nelegálně ovlivňován. Z těchto důvodů považuje žalobce za důležité, aby správní orgán provedl pečlivé a řádné dokazování.
7. Žalobce dále namítal, že zrušení jeho pobytového oprávnění není ve veřejném zájmu. Dle názoru žalobce je nutné i případné porušení právních předpisů ČR, které nebylo v případě žalobce prokázáno, posoudit na základě intenzity a případné škody, která vznikne na veřejném zájmu. Veřejným zájmem je dle názoru žalobce i prosperita a fungující hospodářství. Z činnosti, kterou žalobce vykonával, měly užítky nejen podnikatelské subjekty ale i stát, minimálně formou odvodů na sociálním a zdravotním pojištění a odvodem daně z příjmů. Věc je dle žalobce třeba chápat i v kontextu nedostatku pracovních sil, nízké nezaměstnanosti a nedostatku osob vykonávajících činnosti žalobce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky jsou obsahově shodné s námitkami uváděnými v odvolání. Proto žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde byly předmětné námitky řádně vypořádány. Žalovaný souhlasil s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně v tom směru, že byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce, tedy že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. Touto překážkou byl výkon nelegální práce žalobcem v průběhu naposledy povoleného dlouhodobého pobytu. Žalobce byl přímo při výkonu práce pro společnost BONTU Invest s. r. o. přistižen, když prováděl v pracovní době dílčí kompletaci set-top boxů na pásové výrobě, a to nejméně v období od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017. Žalovaný se v rozsahu výroku II. ztotožňuje s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
12. Nejprve se soud zabýval obecnými námitkami žalobce v úvodu žaloby, kde žalobce bez bližší specifikace namítal, že je přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu, a že žalovaný správní orgán porušil § 2, § 37 a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
13. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
14. Tyto námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud zároveň shledal, že se správní orgány nedopustily ani porušení ostatních žalobcem zmiňovaných ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Dále se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány nesprávně posoudily podnikatelskou činnost žalobce, učinily si úsudek, že žalobce vykonával nelegální práci, aniž by správní orgány byly kompetentní ke zjištění uvedeného přestupku, přičemž jediným důkazem o nelegální práci žalobce je dle žalobce protokol o kontrole, který však není rozhodnutím o přestupku. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že namítanou nepřezkoumatelností netrpí. Soud s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018-30) uvádí, že ačkoli správní orgán prvního stupně ani žalovaný nevykonávají kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti ve smyslu § 125 zákona o zaměstnanosti, mohou si v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu při výkonu vlastní působnosti nepochybně učinit úsudek o povaze činnosti vykonávané cizincem. Nejedná se totiž o úsudek o tom, zda byl spáchán přestupek nebo správní delikt a kdo za něj odpovídá, nýbrž o posouzení toho, zda cizinec plní účel, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Je-li tímto účelem podnikání, může si správní orgán prvního stupně i žalovaný nepochybně učinit úsudek o tom, zda činnost cizince je podnikáním, či nikoli. Stejný závěr pak *mutatis mutandis* platí, pokud jde o zaměstnání, tedy o výkon závislé práce. V projednávané věci je podstatné, že správní orgány věc nehodnotily z toho hlediska, zda žalobce svým jednáním spáchal přestupek či správní delikt a kdo za něj odpovídá. Posuzovaly pouze otázku, zda se jednalo o závislou práci, či podnikání. Definice závislé práce, obsažená v zákoníku práce, je navíc samozřejmě aplikovatelná jako obecná definice pro účely celého právního řádu, není-li ve zvláštním zákoně stanoveno jinak. Lze tedy shrnout, že správní orgány byly oprávněny posoudit, zda žalobce vykonával podnikání, či závislou činnost. Soud proto dospěl k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná.
16. Následně se soud zabýval námitkou nedostatečně zjištěného stavu věci. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]a prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.“ Z § 35 odst. 3 téhož zákona přitom vyplývá, že „[d]obu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“ V § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je stanoveno, že „Ministerstvo [vnitřně] dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“ Podle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona platí, že „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“
17. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 16. 7. 2018 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 17. 10. 2008, poslední pobytové oprávnění bylo uděleno na dobu od 16. 10. 2016 do 15. 10. 2018. Z částečně anonymizované kopie části protokolu o kontrole ze dne 20. 6. 2018, č. j. 20185/6.71/17-3, provedené inspektorátem práce dne 9. 11. 2017, vyplynulo, že kontrolovanou osobou byla společnost BONTU Invest s. r. o., kontrola proběhla na pracovišti Gemtek.CZ, s. r. o., a kontrolováno bylo období od září do prosince 2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Během této kontroly byly předloženy doklady žalobce, a to smlouva o dílo se společností BONTU Invest s. r. o. ze dne 2. 1. 2017, smlouva o podnájem nebytových prostor a pracovních prostředků se společností BONTU Invest s. r. o. ze dne 2. 1. 2017, objednávka č. 2017/12, faktura č. 201711, objednávka č. 2017/11, předávací protokol č. 11/2017, faktura č. 201710, objednávka č. 2017/10, předávací protokol č. 10/2017, faktura č. 201709, objednávka č. 2017/09 a předávací protokol č. 09/2017 – kopie. V protokolu o kontrole je uvedeno, že místním šetřením bylo zjištěno, že na výrobních linkách probíhá rozebírání, čištění, testování základových desek a následná kompletace set-top boxů, přičemž fyzické osoby pracující zde jako OSVČ (včetně žalobce) na základě smlouvy o dílo s kontrolovanou osobou prováděly kompletaci set-top boxů v prostorách pronajatých kontrolovanou osobou, byly řízeny kontrolovanou osobou (pokyny dostávaly od kontrolované osoby při podpisu smlouvy o dílo, kdy jim kontrolovaná osoba sdělila, na které pracovní pozici, na kterém pracovním místě a co mají dělat) a kompletaci set-top boxů provádí na náklady kontrolované osoby a jejím jménem. Uvedené fyzické osoby vykonávaly práci osobně, na náklady a odpovědnost kontrolované osoby, jejím jménem, podle pokynů kontrolované osoby a každý měsíc kontrolované osobě fakturovaly počet kusů výrobků, kdy toto nelze skutečně zjistit, neboť na kompletaci každého konečného výrobku se podílí každá z těchto osob. Z výše uvedeného protokolu o kontrole rovněž vyplývá, že dne 8. 1. 2018 proběhla u kontrolované osoby opakovaná kontrola, kdy výroba probíhala shodným způsobem jako při kontrole prováděné dne 9. 11. 2017. Žalobce dle protokolu o kontrole v provozovně společnosti Gemtek.CZ, s. r. o., prováděl v pracovní době dílčí kompletaci set-top boxů na pásové výrobě nejméně v období od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017.

18. Součástí správního spisu je protokol o výsledku žalobce správním orgánem prvního stupně ze dne 4. 5. 2018, přičemž výsledek byl proveden v rámci řízení o zrušení dlouhodobého pobytu žalobce sp. zn. OAM-797/ZR-2018, které bylo později zastaveno. Žalobce byl správním orgánem prvního stupně za účasti tlumočníka vyslechnut, přičemž jeho výpověď byla značně neurčitá, často odpovídal na položené otázky, že neví, případně, že si nepamatuje. Ve své výpovědi žalobce mimo jiné uvedl, že nemá stále místo podnikání. Neví, jakou adresu místa podnikání uvedl živnostenskému úřadu ani kolik má platných živnostenských oprávnění a co je jejich obsahem. Od roku 2015 má stánkový prodej, přičemž jezdí prodávat vietnamské polévky. Žalobce vysvětlil, že měl v minulosti v živnostenském rejstříku zapsanu provozovnu na adrese Chebská 555/7, 322 00 Plzeň – Křimice s tím, že se jednalo o pracoviště Gemtek.CZ, s. r. o., kdy se předpokládalo, že by tam mohl konat práci dle objednávek, avšak objednávky žádné nebyly, tudíž žalobce na uvedené adrese žádnou práci nekonal. Ohledně BONTU Invest s. r. o. uvedl žalobce, že se jmenovanou společností nikdy nespolupracoval, podepsal sice nějaké dokumenty, ale práci žádnou nekonal. Při výsledku byly následně správním orgánem prvního stupně žalobci předestřeny objednávky, faktury a předávací protokoly vystavené v období od září do prosince 2017 týkající se montážních a kompletačních prací dle smlouvy o dílo uzavřené mezi BONTU Invest s. r. o. a žalobcem dne 2. 1. 2017. K předloženým dokumentům žalobce uvedl ve své výpovědi, že údaje v předložených dokumentech neodpovídají skutečnosti, žádnou práci dle předložených faktur nevykonával. Uvedené fiktivní faktury potřeboval žalobce pro účely daňového přiznání ve snaze dosáhnout prodloužení pobytu. Žalobce předložené dokumenty tehdy podepsal, jelikož mu bylo řečeno, že je třeba dokumenty podepsat, avšak nevykonával žádnou práci ani pro Gemtek.CZ, s. r. o. ani pro BONTU Invest s. r. o.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžejním pokladem rozhodnutí byl protokol o kontrole provedené inspektorátem práce, přičemž ve správním spise se nachází pouze část protokolu částečně anonymizovaná. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce o nepoužitelnosti předmětného protokolu o kontrole jakožto důkazního prostředku, kdy nepřípustnost tohoto důkazu dovozoval žalobce z nekompletnosti protokolu o kontrole. Soud zjistil, že samotný protokol má 62 stran textu, přičemž na první straně protokolu o kontrole je ručně psaný úřední záznam ze dne 13. 12. 2018, ve kterém je uvedeno, že s ohledem na rozsáhlost osobních údajů se jedná pouze o část materiálu, ve které je uváděn žalobce. Dle názoru soudu i část protokolu navíc částečně anonymizovaná může sloužit jako důkazní prostředek, lze-li zjistit z uvedeného důkazu relevantní skutečnosti, aniž by chybějící část protokolu vyvolávala pochybnosti o skutkovém zjištění z předmětného protokolu. Protokol o kontrole obsahuje poučení, že proti němu lze podat námítky, avšak ze správního spisu není zřejmé, zda k podání námitek došlo, či zda tento protokol nebyl posléze např. právě na základě případných námitek změněn. Ve správním spise rovněž není obsaženo rozhodnutí, jehož podkladem by byl právě uvedený protokol o kontrole, a kterým by bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že došlo k výkonu nelegální práce. Z údajů obsažených v protokolu o kontrole rovněž nevyplývá, že by žalobce vykonával nelegální práci, neboť protokol obsahuje pouze informace o tom, že žalobce uzavřel se společností BONTU Invest s. r. o. smlouvu o dílo, smlouvu o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků a že došlo k vystavení několika faktur, předávacích protokolů a objednávek. Na straně 42 protokolu o kontrole je mimo jiné konstatován výkon závislé práce žalobcem nejméně v období od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017, přičemž toto zjištění inspektorátu práce bylo učiněno pouze na základě doložených faktur a objednávek za uvedené období, jak je uvedeno v protokolu o kontrole. Uvedené dokumenty (faktury, objednávky, předávací protokoly) samy o sobě nemohou prokazovat skutečnost, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce. Bylo tak na žalovaném, aby si pro prokázání výkonu nelegální práce žalobcem obstaral další relevantní podklady. Z výsledku žalobce taktéž není jednoznačně zřejmé, že by žalobce vykonával nelegální práci, neboť sám žalobce opakovaně uváděl, že pro Gemtek.CZ, s. r. o. ani pro BONTU Invest s. r. o. nepracoval. Výslech žalobce byl proveden 4. 5. 2018, přičemž protokol o kontrole byl vyhotoven až dne 20. 6. 2018, tudíž žalobce nebyl při svém výsledku konfrontován se zjištěními v protokolu o kontrole, například se skutečností, že dne 9. 11. 2017 byla evidována jeho přítomnost na pracovišti Gemtek.CZ, s. r. o., jak plyne ze seznamu zaměstnanců přítomných na pracovišti, který je součástí protokolu o kontrole. Byť má soud ve shodě s žalovaným pochybnosti o věrohodnosti výpovědi žalobce před správním orgánem prvního stupně, zejména co se týče fiktivnosti objednávek, faktur a předávacích protokolů, nezbavuje tato okolnost správní orgány povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Soud tedy uzavírá, že žalovaný vzal pro napadené rozhodnutí za základ skutkový stav, který neměl oporu ve správním spisu.
20. Soud konstatuje, že za jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců může být považováno také dlouhodobé obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v České republice. Podle závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu se jedná například o dlouhodobý výkon závislé práce bez příslušného povolení úřadu práce, tedy výkon nelegální práce cizincem podle § 5 písm. e) bodu 2. ve spojení s § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017-53, nebo ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019-19). Současně však platí, že nikoli každé porušení zákona o zaměstnanosti musí být považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019-41).

21. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že prostý výkon nelegální práce nemůže bez dalšího naplnit hypotézu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nejedná se totiž o jakýkoli nelegální výkon závislé práce, nýbrž nelegální výkon práce dlouhodobý (např. ve zmíněné věci sp. zn. 10 Azs 197/2017 se jednalo o dobu minimálně dvou let). Správní orgány jsou přitom povinny posoudit závažnost jednání cizince, a to z hlediska poměru nelegální práce ve vztahu k legální podnikatelské činnosti. Dále musí zvážit časový i finanční rozsah práce, kterou cizinec vykonává legálně, a rozsah práce, kterou činí nelegálně. Pečlivě musí zhodnotit rovněž to, zda se zřetelem ke všem konkrétním okolnostem věci dosahuje nelegální výkon závislé práce takové míry závažnosti, že naplňuje hypotézu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Rozsah nelegální práce musí z hlediska časového a hlediska finančního v rozhodnutí navíc přesněji specifikovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019-25). Takové úvahy však v napadených správních rozhodnutích nejsou obsaženy, když naopak z napadeného rozhodnutí (strana 8) plyne, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně se nezabývaly dobou, po kterou žalobce měl konat nelegální práci, nýbrž za rozhodující považovaly samotný fakt zjištění výkonu nelegální práce, což však dle názoru soudu je v rozporu s výše zmiňovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Soud proto konstatuje, že správní orgány ani pro tyto účely dostatečně nezjistily skutečný stav věci.
22. Ve skutkově obdobném případě dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 2. 2021, č. j. 1 Azs 466/2020-51, k závěru, „že skutečnosti uvedené v protokolu o kontrole samy o sobě nepostačují k posouzení intenzity protiprávního jednání stěžovatele. Tu je zapotřebí hodnotit právě v kontextu jeho dlouholeté bezproblémové pobytové historie, zejména s ohledem na dosavadní plnění účelu povoleného pobytu a časový a finanční rozsah (poměr) legální a nelegální činnosti vykonávané na území České republiky. Skutkové okolnosti doposud zjištěné ve správním řízení nenasvědčují takové intenzitě případného porušení pravidel o zaměstnanosti, resp. intenzitě porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, která by ospravedlňovala aplikaci závažných překážek bránících dalšímu pobytu žalobce na území. Ministerstvo ani žalovaná relevantním způsobem neprokázaly závažnost zjištěného jednání stěžovatele jako závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a svá rozhodnutí tak zatížily vadou řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ztotožňuje.
23. Lze tedy shrnout, že správní orgány dostatečně nezjistily skutečný stav věci, neboť nepostavily najisto, že žalobce skutečně vykonával závislou práci a v jakém rozsahu, aby jej následně mohly hodnotit ve smyslu citované judikatury. Soud proto shledal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění dokazování.
24. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Vzhledem k tomu, že zjištěná vada se projevila již v řízení před správním orgánem prvního stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také jeho rozhodnutí. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Soud nepovažoval za potřebné zabývat se žalobní námitkou spočívající v nesprávném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce, když správní orgán prvního stupně se bude muset znovu zabývat otázkou přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do života žalobce v návaznosti na doplnění skutkového stavu a aktuální situaci žalobce.
26. Soud se nezabýval ani námitkou žalobce, že neprodloužení jeho pobytového oprávnění není ve veřejném zájmu. Touto námitkou se zabýval již žalovaný a vyhodnotil ji s ohledem na zjištěný skutkový stav. Nicméně vzhledem k nedostatkům ve skutkových zjištěních bude třeba, aby se správní orgány zabývaly souladem svých rozhodnutí s veřejným zájmem v návaznosti na doplnění skutkového stavu, když přijaté řešení musí být v souladu s veřejným zájmem ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Náhradu za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobci nepřiznal, neboť tento návrh byl usnesením zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2020, č. j. 16 A 69/2019-23, zamítnut. Žalobce tak nebyl s tímto návrhem úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. listopadu 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)